

TEREZA KADEČKOVÁ

O DRACÍCH A KNĚŽKÁCH

2025

NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG

O DRACÍCH A KNĚŽKÁCH

Text © Tereza Kadečková, 2024

Ilustrace obálky © Petra Feňdová, 2025

Grafické zpracování a sazba: Michal Březina

Redakce: Martin Štefko

Korektura: Zuzana Pallová

Sazba knihy: David Konečný

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog
v roce 2025

Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s.r.o.

Rudolfovská 617, 370 01 České Budějovice

www.protiskcb.cz

ISBN 978-80-53027-09-0

ISBN 978-80-53027-13-7 (PDF)

ISBN 978-80-53027-14-4 (ePub)

ISBN 978-80-53027-15-1 (MOBI)

*Davidovi,
jsi to nejlepší, co mě v životě potkalo.*

PODZIM

„Víkrie je město bez duše.“

– Nicholas, nejvyšší kněz Ruusutu

„Ruusut? Hezký holky, hodně pití, ale učitelé studení čumáci.“

– princ Maverick o svých studiích

Celý den si v hlavě přehrávala slova, dialogy a argumenty, aby se vyjádřila přesně, jasně a Ryker ji nepřerušil. Vyslovovat slabiku za slabikou, čistě artikulovat a nenechat se zase opít planými sliby. Nedočkavost jí nedovolila čekat ani o měsíc déle, dostávala se do věku, kdy už bylo téměř pozdě postoupit na víkrijském společenském žebříčku. Dvacet pět, ještě dva roky a zůstane navěky na ubohé čtvrté úrovni jako nějaký sluha.

„Jsem připravená!“ řekla důrazně a dívala se mu do očí. „Můžu předstoupit před Radu, strčím je do kapsy. Mám informace, ze kterých by se všichni členové osypali.“

„Musíme o tom mluvit teď?“ zeptal se Ryker.

Keeva pod ním ležela nahá na posteli s nebesy. Téměř se ztrácela v měkkých polštářích. Sluneční paprsky zalívaly místnost skrz roztažené okno, ptáci venku štěbetali. Ryker jí mačkal prsa, v obličeji červený, šedivé vlasy a vousy rudou ještě zdůrazňovaly. Funěl jako pes, a to se teprve svlékl. Stařec, co už dlouho nevydrží. O další důvod navíc povýšení uspišit.

„Chci, abys zítra požádal Radu o slyšení. Chci, aby mě povýšili.“

„Keevo, ještě není čas.“

„Je a ty to zařídiš!“

Zamračil se na ni. Na okamžik se zase cítila jako malá holka odmítající svému opatrovníkovi. V policích kolem stály dětské knihy a plyšáci, nikdy se jich nezbavila, což pocit jen umocnilo. Vmáčkla se hlouběji do polštářů v obavě z rány. V duchu se pokárala, z tohohle přece už vyrostla. Zahнала dětskou reakci a vzala jeho tvář do dlaní. Přitáhla si ho k polibku. Chutnal po tabáku a alkoholu.

„Prosím?“ zamrkala. „Copak mi nevěříš?“ zeptala se sladce.

Jeho výraz změkkl. „Dobře, zařídím to.“

Keeva se rozzářila. „Díky! Díky moc, Rykere, jsi můj nejdražší!“ objala ho a přitáhla k sobě. „Teď mě ošukej.“

* * *

Řada vínově oblečených noviců čekala na stupínku v aule Akademie. Vyleštěné parkety osvětlovaly zdobné lustry s olejovými lampami. Kněží se usmívali, tiše spolu hovořili, nikdo si nepostěžoval na horko a kousající látku talárů. Na hrudi se jim matně leskly odznaky ve tvaru lilií. Stříbrné a bronzové okvětní plátky kolem stříbrných erbů za chvíli nahradí čisté stříbro. Stanou se z nich lovci. Nová generace Řádu, která bude poslušně sloužit Bohyni, plnit její úkoly a trestat nepřátele.

Iris stála na úplném konci řady, dívala se vzhůru k lustrům a oddávala se tiché modlitbě. Děkovala Bohyni za její podporu ve všem, čím si za poslední léta prošla. Cítila její přítomnost, hrdě shlížela na své děti. Zalilo ji příjemné teplo. Nebyl důvod k nervozitě, byl důvod k oslavám.

Dnes se z ní stane lovec a přidá se k akademikovi Zacharymu. Pod jeho vedením se stane právoplatnou členkou Řádu. Mluvila s ním. Tedy, mluvili s ním rodiče a učitel Tyler. Zachary platil za uznávanou akademickou kapacitu a už bylo načase, aby vychoval dalšího lovce, který jednou převezme jeho místo. Iris měla největší potenciál, a tak i mrzutý kněz souhlasil, že ještě jednoho parťáka zvládne.

Šepot utichl. Před novice předstoupil Jan, člen Rady a kněz osmé úrovně, v bílém taláru. Měl krátké tmavé vlasy a malé okrouhlé brýle, které dřív nosil převážně na čtení, ale dnes se bez nich neobešel vůbec. Iris se v budoucnu taky viděla jako vyšší soudce, ale nezůstane v kanceláři jako Jan. Chtěla v terénu pracovat co nejdéle, třeba jako Rebecca. Daleká budoucnost, nejprve se musí prokázat. Jan měl na polštářku vyskládané stříbrné odznaky s iniciálou jmen noviců. Iris měla pocit, že své I vidí až odsud.

„Tento den je slavnostní. Dnes se před očima Bohyně i Ruusutu stanete lovci...“

* * *

„Ach, drahý, rychleji, prosím!“

Divadýlko už měla nacvičené. Ležela téměř bez hnutí, odpočítávala vteřiny a hlasitě Rykera podporovala, když ji mechanicky píchal. Skoro nic necítila, jen pach potu a starcova dechu. Přemýšlela o jeho slibu. Jestli ho splní, Keeva půjde před Radu, oni ji povýší na akademičku a veškerý strach z budoucnosti zmizí.

„Ach ano!“ Ryker heknul, zalapal po dechu a zalehl ji. Konec. Chvíli ho bezmyšlenkovitě hladila po chlupatých zádech. „Ty jsi tak vynikající milenec.“

Stane se akademikem dřív než Adam. Škodolibý úsměv se jí rozlil po tváři. Těšila se, až ho uvidí rudnout v tom jeho dětském ksichtíku. Zamává mu odznakem před obličejem jako zvednutým prostředníčkem a on už na ni nikdy nedosáhne.

„Rykere, jsi těžký, drahoušku.“

Ryker se nehýbal.

Keeva ho jemně postrčila. „Ry...“

Nedýchal.

„Do prdele!“

* * *

„Jarmila a její starší kněz Tyvon! Gratuluji. Necht' vaše cesty provází Bohyně.“

Jan obcházel všechny novice. Vždy zvolal jméno staršího lovce, ten přišel a vyměnil novému partnerovi odznak. Povýšení bylo zpečetěno potleskem rodin a diváků. Nervozita v řadě se měnila v pýchu. Iris se usmála, když k ní Jan přistoupil.

„Malá Iris,“ řekl šibalsky a zubil se. „Nejlepší skóre na Akademii. A tvůj poslední případ? Neviděl jsem zapálenější mladou dámu.“

„Díky, Jane,“ zarděla se. Strýc ji chválil, ale měli mezi sebou porozumění. Nikdy by chválu nepěl zbytečně a ona by jeho dobroty nezneužila.

„Iris!“ zvolal Jan. „A její starší kněz Zachary!“

Srdce jí poskočilo vzrušením.

Aulou se rozlehlo ticho a pak zmatené mumlání.

„Starší kněz Zachary!“ zopakoval Jan. Vínoví lovci se rozhlíželi. Iris opouštěla jistota. Stekla z jejího úsměvu a proudila po těle, až se vylila z bot. Zůstal jen chlad a nechápavost.

„Kde je?“ zamumlal Jan a Iris se zmohla jen na pokrčení ramen.

Po schůdcích vyběhl muž a něco Janovi zašeptal do ucha. Iris neměla v povaze poslouchat cizí rozhovory, ale slova k ní dolehla sama.

„Mrtvý.“

* * *

Keeva nervózně podupávala. Seděla na nepohodlné sedačce na chodbě místní radnice. Za dveřmi právě hovořili o jejím osudu. Ryker zemřel dřív, než se stala zodpovědnou sama za sebe. Její ochránce zesnul těsně předtím, než mohla dokázat, že patří mezi ty lepší.

Do prdele! Kurva práce! Proč ona?

Měla všechno do puntíku připravené. Na každého z Rady vyhrabala špínu, za kterou by se možná i začervenali. Na Marii věděla všechno, včetně oblíbených sexuálních poloh. Gerry zase nakupoval zázraky na černém trhu a za zvýšenou cenu je postupoval povstalcům. Lauren... ha, Lauren otrávil všechnu svou rodinnou konkurenci a Keeva měla důkazy. A tím zdaleka nekončila. Rada by ji povýšila, jen aby se nic z toho nedostalo ven.

Jenže to měla Rykera. Stál by za ní, nikdo by se neodvážil na ni sáhnout, protože by v zádech měla ochránce. Jenže zaklepal bačkorami a nemohl ji touhle sračkou protáhnout.

Kousla se do rtu. Byla mrtvá. Mrtvá!

Několikrát přešla chodbu tam a zpátky, než se zase posadila. Zhluboka se nadechla, aby uklidnila třas. Dolétla k ní odporná sladká vůně, přesně jako voní dítě, které jí moc cukříků a zapatlá, na co sáhne. Stáhl se jí žaludek, když se příchozí postavil naproti ní.

„Jsi v průšvih,“ konstatoval Adam s úsměvem. Dal si záležet, aby ů posměšně protáhl.

„Co chceš?“ Neměla náladu si s ním hrát. Jen pohled na jeho obličej jí zvedal tlak. O chlup starší než ona, ale jeho tvář nikdy neztratila dětskou kulatost. Zuby měl malé jako perličky, když se usmíval, vypadal jako přerostlé batole. Na jeho výrazu už ale nic dětského neshledala. Užíval si její utrpení.

Adam mlaskl. „Ale Keevo, já ti přece přišel nabídnout pomocnou ruku.“

„Strč si ji do zadku.“

Někdo za dveřmi na okamžik zvedl hlas. Oči jí vystřelily tím směrem, každou vteřinou mohl přijít rozsudek smrti. Ledový pot jí stékal po krku. Proč ona?

„Přimluvím se za tebe,“ zavrnl Adam. „Řekni mi, co na ně máš, a já zajistím, ať tě Howard vezme pod ochranu. Za rok mě povýší a postarám se o tebe sám, co říkáš?“ Natáhl k ní ruku, prsty mířily k její ofině, jako by ji chtěly pročísnout.

Plácla ho přes dlaň a zvedla se. „To se radši budu nabízet bezdomovcům,“ zasyčela.

„To se dá zařídit.“ Adam si promnul hřbet ruky, úsměv ho neopustil. „Uvidíme, jak budeš zpívat, až s tebou Rada skončí.“

Stáhlo se jí hrdlo. Někdo jí přece musel pomoci. Měla záložní plán, nebo ne? Kde je Erik? „Zalkni se,“ zašeptala Adamovi, protože její hlas nenašel víc síly, a znovu se posadila. Prsty propletené, ledové, a přála si jen jednu věc: zůstat naživu. Adam si sedl na opěradlo, aby jí svou přítomností ještě znepříjemňoval den, a se spokojeným šklebem čekal na výsledek.

„Už to bude. Tik tak, Keevo.“

„Mlč.“

Otevřely se dveře a v Keevě hrklo. Byly to ty venkovní. Dovnitř přispěchal Erik s členem Rady

v patách. Christopher měl obličej stažený a pevný jako skála. Zamračené obočí se ani nepohnulo, když se na ni podíval. Prošel kolem a mezi zuby procedil jen „Děvko“, než se zabouchl v místnosti se zbytkem Rady.

Keeva pohlédla na Erika. Kývl. Bohyně, díky! Eriku, díky! Ještě měla šanci!

„Všechno je, jak má být,“ zapředel Adam.

„Všechno je, jak má být,“ souhlasila Keeva. „Eriku, mohl bys?“

Její první zvíře, její nejlepší přítel a opora. Erik mluvil málo, ale vždy k věci. Byl o hlavu vyšší než Adam, vlasy měl dlouhé a zuby ostré – jediný druhotný znak, který se na něm v téhle podobě projevoval. Zamračil se na Adama temnými očima, stačila jediná věta, aby ho odehnal. „Odejdi, nebo ti vytrhnu krkavici.“

Adam si odfrkl a postavil se. „Tik tak,“ zamával na ni ještě prstem.

Keeva unaveně schovala obličej do dlaní. Nerozbrečí se. Ne tady a ne teď. Přijme svůj osud se ctí.

„Nebylo to levné, ale šel mi na ruku,“ řekl Erik.

„Nevypadal na to.“

„Taky by se ti nelíbilo, kdyby celé tvé jmění stálo v rukách jedné špionky.“

Keeva se uchechtla. „Jaké jmění?“

„Právě teď to naše.“

Když ji Rada konečně zavolala dovnitř, srdce jí tlouklo jako splašené. Naposledy stiskla Erikovi dlaň, než se postavila před ty nenávistné pohledy. Jejich další slova ji ale uklidnila.

„Zdá se, že jsi Rykera nezabila,“ konstatoval Pravus. Byl jeden z mála členů Rady, proti kterým nemohla moc říct, svá tajemství si držel u těla. „Jako starší lovkyně bez ochránce ale upadáš v nemilost, pokud do

roka nepovýšíš.“ Pravus nemusel víc vysvětlovat. Jestli nepovýší, nikdy se nestane soběstačnou a bude dobrá akorát jako služebná nějakého zazobance. Navěky, bez možnosti kariérního vzestupu. V podstatě jen otrok. Tedy za předpokladu, že ji někdo dřív nenechá zabít.

„Christopher se za tebe přimluvil, zdá se, že máš potenciál pro veliké věci, když ho řádně využiješ,“ pokračoval Pravus. Jo, potenciál. Všechny svůj potenciál právě teď prodala Christopherovi, jen aby ji odsud dostal. Všechny tajnosti, které chtěli mít členové Rady pod pokličkou, se teď přesunuly do jeho rukou. Z Keevina potenciálu zbyl potenciál k útěku.

„Díky,“ zasípala.

„Předpokládáme, že budeš chtít pokračovat ve své práci,“ promluvil Christopher. „Bude ti poskytnut rok. Doporučuji ti soustředit se někde v klidu. Budeš se dál zaměřovat na chov?“ Nebyla to přátelská otázka, ale varování. Christopher se jen těšil, až bude moci všem prásknout, že jejich zvířata donášejí své bývalé majitelce. Jeho zpráva zněla jasně: Vypadni z Víkrie, nebo si to ještě rozmyslím.

„Ne, už žádný chov,“ zachraptěla a rychle zvažovala, co dál. „Chtěla jsem další výzkum podniknout v knihovně v Ruusutu.“

„V Ruusutu? Mezi těmi ovečkami?“ zasmála se Lauren. „Máš to mít.“

* * *

Iris seděla ve studovně, mezi prsty mnula stříbrný odznak s vlastní iniciálou. Radost z ní vyprchala, talár kousal, měla hlad a vyplavené nadšení a adrenalin ji spolehlivě vyčerpaly. Ostatní lovci odešli slavit, zatímco ona čekala na další rozsudek.

Lovkyně Iris. Třetí úroveň. Další krok k tomu nášet mezi lidmi spravedlnost.

Zachary mrtvý. Starší lovec, který jí měl ukázat svět, náhle zemřel. Netušila jak, ale hlodala v ní pochybnost, že šlo o pouhou náhodu. Zvláště proto, že když se Jana zeptala, taktně mlčel. Ale možná je jen paranoidní, možná ho jen potkala nějaká špatná, nečekaná smrt. Iris se modlila za jeho duši.

Co dál? Je nějaký kněz, který by se jí ujal? Její ročník byl nacpaný k prasknutí, někteří novicové doteď nesehnali partnera. Jestli se o ni nikdo nepřihlásí, bude muset čekat? Jak dlouho?

Ne, ne! Jan to nějak zařídí. Bohyně ji v tom nenechá!

„Prosím,“ zašeptala do dlaní, „jsem tvá pokorná služebnice.“

Vyrušily ji kroky. Jan se k ní posadil se zachmuřeným výrazem. Sundal si brýle a očistil je o talár, zadumaně mlčel. Iris tiskla odznak ve zpoceně dlani tak pevně, až si ho otiskla do kůže. „Strýčku?“

„Je mi to líto, Iris. Žádný kněz nemá místo.“

Iris cítila, jak v ní zhasla i poslední jiskřička naděje. „Co se mnou bude?“ špitla.

„Povyšovat se bude za rok, do té doby se nejspíš nenajde nikdo, kdo by tě mohl vzít do terénu. Zajistím ti místo v archivu nebo—“

„Nechci být archivářka! Jsem lovec!“ vyjela na něj a do očí se jí draly slzy. „Nechci vyplňovat a třídit papíry!“

„Já ti rozumím, jsi rozená lovkyně a vyšetřovatelka. Ale nelze učinit výjimku.“

„Nemůžu se k někomu připojit?“

„Dobře víš, že lovci chodí po dvou. Nelze...“

„... učinit výjimku,“ doplnila trpce. Proč ona? Za co ji Bohyně trestá? Co udělala špatně? Nemodlila se

dost? Zkazila svůj poslední případ tak moc, že se jí teď musel vrátit? Zavrtěla hlavou. Nesmí pochybovat. Bohyně ji vede. Jestli je tohle výzva, Iris se jí postaví čelem. „Omlouvám se, strýčku. Nechtěla jsem být hrubá.“

„To nic, malá Iris. Chápu, že jsi smutná.“

Rok v archivu nemůže být špatný, ne? Za rok nezapomene, jak se střelí, jak se stopuje ani jak se řeší případy. Za rok bude pořád ta samá Iris, která málem uvěznila mizeru Michaela.

Ta myšlenka jí vehnala slzu z oka. Otřela si tvář. „Opravdu neexistuje jiná možnost?“

Jan se nadechl v odpovědi, když ho přerušil příchod dalšího člověka. Wilhelm, nejnovější člen Rady, se usmál. „Bohyně vždycky najde cestu,“ řekl a Iris spojila ruce na hrudi. „Přišel posel s dopisem z Víkrie.“

„Co říká?“

„Přijede k nám kněžka za výzkumem. Starší lovkyně a bez partnera.“

„To je výborné!“ vyjekla Iris.

„Ne, zadrž,“ zvedl Jan dlaň. „Z Víkrie? Nepřichází v úvahu.“

„Ale—“

„Zapomněla jsi, jací lidé žijí ve Víkrii?“

Iris sklopila zrak. Barbaři, nenaslouchají Bohyni. Věří jen v peníze a o svou duši se nebojí. Tvrdí, že Bohyně volí, koho za sebou po smrti zavolá už při narození, a nic, co v životě uděláme, tohle rozhodnutí nezmění. Jsou to zkažení, odporní lidé.

„Tak vidíš. V archivech ti bude lépe.“

„Ale strýčku...“

„Iris!“ zahrozil.

„Ne, vyslechni mě!“ narovнала se. „Řekl jsi to sám! Byla jsem nejlepší v ročníku a budu dobrý lovec.“

Bohyně stojí při mně! Žena z Víkrie mě nezkazí, má víra je pevná a čistá!“

Jan ji smutně pozoroval.

Naťukla ho. Musela zapáčit, než se zase uzavře jejím návrhům. „Jsem schopná, Jane. Třeba to bude naopak. Třeba jí já ukážu světlo.“

Jan si povzdechl. „Kdo jiný než ty, Iris?“

Bohyně ji zachránila.

* * *

Dvoupatrový dům s odlupující se fasádou si koupila za své první vydělané peníze. Vydírala tehdy jednoho obchodníka celý měsíc, než se ze strachu oběsil. Nebyla to její nejčistší práce, ale peníze nesmrděly. Dům byl díra, ale její. Teď ho opustí možná napořád. Zajistila vše? Nezapomněla na něco důležitého?

„Dobře se mi o ně starej,“ řekla staré zvířecí služebné Tamaře. Dům přetékal zvířaty různého věku. Nakupovala je léta, byli to její přátelé a její budoucnost, a ona je tu teď musí nechat. Léta práce mizela vniveč přímo pod rukama, ale nemohla je vzít všechny s sebou.

Nadechla se. Má rok. To je dost dlouhá doba vymyslet, co udělat. Nedá se. Ještě Radě a Adamovi vrátí vše i s úroky.

Podívala se na své tři společníky. Erik se na ni povzbudivě usmál, nikdy u toho necenil zuby.

„Slečno Keevo, budou tam mít kulečnick?“ zeptal se Clancy, její druhé zvíře. Pohupoval se na patách, ne z netrpělivosti, ale proto, že nedokázal postát v klidu. Stríhal kočičma ušima a duhovky šibalských očí měly hnědou barvu.

„Připravte se hlavně na to, že tam bude hrozně upjatá společnost.“

„Kam jdeš ty, jdeme taky, kněžko,“ řekl Lazarus, poslední člen výpravy. Když s nimi jel on, měla jistotu, že cestou nenarazí na žádné nepříjemnosti. Zjizvený, šlachovitý muž se málokdy usmíval a prohlížel si všechny jako predátor. Oči měl medové, ale ani ty neprozrazovaly, že není člověk.

„Díky.“

Kněžka a její tři zvířata se vydali na cestu.

* * *

Měli rok.

„Říkají tomu predestinace. Větší nesmysl jsem jaktěživ neslyšela.“

– Rebecca, nižší velekněžka a členka ruusutké Rady

„... duše je křehká, lehká jako dech a nepostřehnutelná jako třepot křídel vážky. Jen Bohyně ji vidí a může si ji k sobě přivolat. Když je duše zničena neřestným životem, stanete se pro Bohyni neviditelnými.“

– z teologických spisů Patricka z Canty

Ruusut si vždy představovala jako velkolepé město. Královské, nejstarší v zemi, prošlo stovkami let změn. Proto Keeva při příjezdu cítila zklamání. Mohutné opevnění bránilo přirozenému rozmachu, před hradbami stály budovy rozházené bez ladu a skladu a za nimi stály namačkané, většina ulic postrádala dláždění a uličky byly úzké a tmavé. Hlavní město byla díra.

„Jedno horké léto a zbloudilá jiskra a je pryč,“ vyslovil její myšlenku Lazarus.

„To je pěkně hnusný město,“ souhlasil Clancy. Škrabal se na krku pod červeným obojkem, který všichni tři muži museli nasadit. Doma ho moc nenosil a na cestě mu za tu chvíli lezl na nervy.

„Víkrie je obchodní křižovatka, musí podle toho vypadat,“ vložil se do hovoru Erik.

„Hlavně tam tečou peníze. Urbanizace je jedna z Pravusových kratochvílí,“ přidala Keeva. „No potěš, doufám, že v knihovně mají aspoň kamna.“

„Jedna jediná jiskřička,“ přemýšlel Lazarus dál nahlas.

„Žádné hloupé nápady,“ varovala ho.

Trojice se držela v její blízkosti. Vůz je vyhodil před branou a do centra museli dojít po svých. Keeva si prohlížela lidi. Nevadilo jim, v jaké díře žijí a že jim první jarní déšť proteče mezi došky. Nechutné. Ale bude se tu dobře pracovat. Město, které nemá ani na pořádnou silnici, bude peníze milovat.

Zaujalo ji nedostatečné vybavení strážníků. Pár z nich neslo pušky, ale většina byla ozbrojená noži nebo krátkými mečíky. Jako by se zázraky Bohyně do hlavního města ani nedostávaly. Většina se zasekla ve Víkrii.

Čím blíž centru, tím lépe město vypadalo. Z mokré hlíny došlápli na dlažbu. Dřevo nahradily cihly a došky pálené tašky. Kolem katedrály konečně Ruusut získával podobu majestátu. Keeva si oškrábala hlínu z boty o obrubník. Pořádně si to tu prohlédne, až se zabydlí, bude chtít znát každé zákoutí. Podívat se na kampus Akademie, proslavené zahrady, a hlavně zvířecí trhy.

Celou cestu sem přemýšlela, co vlastně bude dělat. Doteď se starala o zvířata, živila se jako chovatelka a donašečka. Ale tady nikoho neznala a neměla dost času obnovit svůj zvířetník. Pro povýšení musela Radě ukázat, že je nenahraditelná a nebezpečná. A to sama. Rykerova smrt jí udělala čáru přes rozpočet. V Ruusutu těžko najde někoho, kdo by jí dělal pojistku proti víkrijské Radě.

Nacházela se stovky kilometrů od své informační sítě. V neznámu. Rok uteče jako voda, vždyť se nemusí s těmi nejdůležitějšími osobami Ruusutu ani potkat. Tolik práce a tak málo času! Cítila nervózní tlak v hrudi.

Erik jí položil ruku na rameno. Ohlédla se po něm, dělal to pokaždé, když v ní vycítil nejistotu. Keeva vydechla. To zvládne.

Katedrálu už měli na dohled. Tyčila se k nebi, dvě věže jako by se dotýkaly mraků. Zdobily ji portály a mnohé fiály. Dveřmi zahlédla hlavní loď s lavičkami a vysokou obloukovitou klenbou. Takové se ve Víkrii už nestavěly, nahradily je komornější, zdobenější kostely.

„Slečno Keevo, tam nebudeme bydlet, že ne?“ ozval se Clancy.

„Hlavně držte jazyk za zuby, tady nejste ve Víkrii.“

„Nebóóó co?“ protáhl Clancy.

„Clancíčku, miláčku, já tě z průseru tahat nebudu.“

Clancy se zazubil, kočičí špičáky se zablýskly, ale už nic neřekl.

Obešli katedrálu k malému vedlejšímu vchodu do přilehlé klášterní budovy. Zabouchala na dveře. Dlouho se nic nedělo, Keeva už se chtěla vrátit k portálu, když jim otevřela mladá dívka. Přeměřila si čtveřici pohledem a mírně se usmála. Muselo jí být jasné, odkud jsou. Oproti Ruusuťanům nosili Víkriané své odznaky na páscích a jejich lilie neměla okvětní lístky vlnité, ale špičaté a všechny stejně dlouhé.

„Vítejte, už na vás čekáme,“ usmála se dívka. Byla o něco menší než Keeva, stříbrný odznak zářil novotou. „Jsem Iris, těší mě.“ Vlasy měla stažené do culíku a obličej posypaný pihami.

„Keeva,“ představila se. Iris si ji prohlížela od hlavy až k patě, jako by snad byla nějaké výstavní zboží. Chvilku trvalo, než se jejich pohledy znovu setkaly. „Čekáte, až zahřmí, nebo mě pozvete dál?“

Iris zrudla. „Pardon, omlouvám se. Pojdte.“